Any XXX · juny 2014

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 104

Canonització dels Papes Joan XXIII i Joan Pau II

Editorial

Docilitat a l'Esperit i atenció a la família

El passat dia 27 d'abril, diumenge de l'Octava de Pasqua i també de la Divina Misericòrdia, coincidint a casa nostra amb la Festa de la Mare de Déu de Montserrat, el Papa Francesc va canonitzar els papes Joan XXIII i Joan Pau II.
De cadascun d'ells en va destacar un tret característic. De Sant Joan XXIII en va fer notar la seva docilitat a l'Esperit, que el va portar a convocar el Concili Vaticà II, tot i que ja tenia una edat prou avançada. De Sant Joan Pau II en va subratllar que era el papa de la família, per la preocupació que va tenir per ella.

Són dos trets que també haurien de tenir molt presents tots els preveres i també tots els qui es preparen per ser-ho. La docilitat a l'Esperit Sant ha de marcar tota la formació dels seminaristes i tota l'activitat d'un prevere. Una docilitat que, de ben segur, li portarà sorpreses i el portarà per camins que no imaginava, perquè ja diu Jesús que l'Esperit bufa allà on vol (vegeu Joan 3,8). Però no cal patir, que si és l'Esperit qui bufa, no pot portar-nos si no és pel bon camí, pel camí de la pau i la justícia, el camí de l'amor i la veritat, el camí de Jesucrist.

L'atenció a la família, nucli d'amor que esdevé testimoni de l'amor de Déu que ella mateixa ha experimentat com a fonamental i fundant, també ha d'estar entre les prioritats principals de la missió d'un prevere i, per tant, d'un seminarista. I més per als qui estem sota l'ombra de la Sagrada Família de Gaudí. Per això mateix cal que estiguem també molt atents als dos propers sínodes de bisbes, que estaran dedicats a la família. De les seves reflexions i propostes en rebrem molta llum de cara al reviscolament de la família, però cal que ja ara mateix ens posem mans a l'obra per afavorir el creixement en l'amor de totes i cadascuna de les famílies amb les quals entrem en contacte, fent-los descobrir l'amor que Déu els té i l'Esperit que els fa créixer aquest amor i enfortir-lo.

Mn. Josep M. Turull
Rector

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on hi trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant "Seminari Conciliar de Barcelona".

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

contingut

portalobert
nº 104 Juny 2014

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Pep Roca, Joan-Pau Callejón i Marc Aliguer
Fotografia: Marc Aliguer

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - damoka
damokastudio@gmail.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

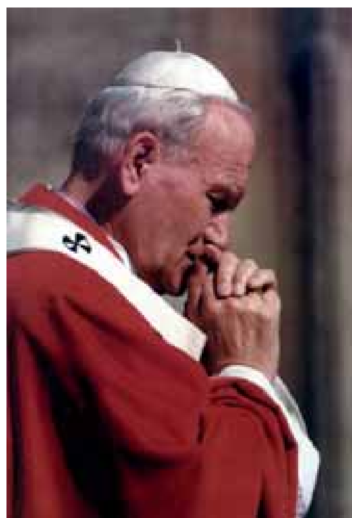
Joan Pau II

Testimoni sacerdotal

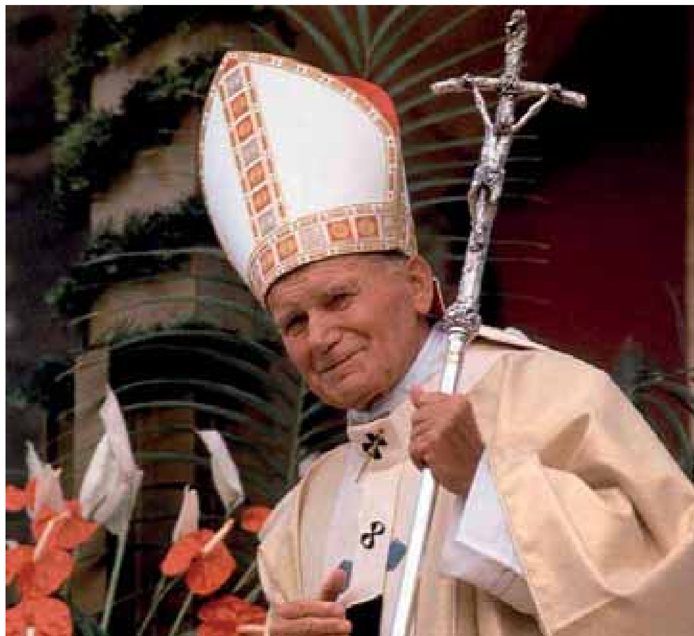
El pontificat de Joan Pau II ha estat un dels més prolífics magisterialment, ja que, en 27 anys el Papa va poder desenvolupar, a través del seu magisteri, multitud de temes doctrinals. Un dels temes que ens interessa especialment és el del sacerdoci.

Si preguntem als preveres que han estat al Seminari durant els darrers trenta anys, hi haurà una gran proporció que reconeixerà en la figura del Papa polonès un referent sacerdotal extraordinari. Som molts els qui, veient Joan Pau II, ens vam decidir a entrar al Seminari. Veies en ell un home totalment entregat al Senyor. Quan celebrava l'Eucaristia o estava pregant, veies en el seu rostre la certesa de que s'estava relacionant amb Déu, abstret de tot el que s'esdevenia en aquell moment al seu voltant.

Durant tot el seu pontificat, va escriure una carta als sacerdots cada Dijous Sant. En el dia de la institució del sacerdoci i l'Eucaristia, el sant pare volia trobar-se a prop dels seus germans preveres tot compartint unes reflexions sobre el do de la vocació sacerdotal i l'exercici del ministeri. Aquestes cartes constitueixen avui un preciós llegat per a tots aquells qui veiem en ell un sacerdot que ha marcat els nostres anys de Seminari i d'inici del ministeri.

Joan Pau II ens ha deixat també un testimoni personal preciós de la seva vocació sacerdotal i del seu ministeri apostòlic com successor de Pere. Al el seu llibre *"Do i misteri"* hi trobem la història de la seva vocació i l'itinerari que va haver de seguir per a poder ser ordenat sacerdot. Un altre dels seus llibres, *"Aixequeu-vos, anem!"*, continua el seu relat vocacional des del moment en què és consagrat bisbe fins al vint-i-cinquè aniversari de la seva elecció como a papa. En aquests escrits hi trobem la gran humanitat de Wojtyla, ja que hi afloren el seu pensament i les experiències íntimes de la seva espiritualitat sacerdotal.

Del seu magisteri pontifici, en voldria destacar-ne dos textos fonamentals pel que fa a la teologia i l'exercici del ministeri: *"Pastores dabo vobis"* i *"Ecclesia de Eucharistia"*. El primer és una exhortació apostòlica a on es dibuixen les línies mestres de la formació de tot sacerdot. Després del gran nombre de secularitzacions als anys '70, Joan Pau II vol deixar ben clar quina és la identitat del prevere i com ha de viure aquest do per a ell i per a tota l'Església. *"Ecclesia de Eucharistia"* és una encíclica que tracta sobre l'Eucaristia. Precisament, com que l'Eucaristia és un *officium amoris*, a les seves pàgines també hi podem trobar quina és la relació entre el sacerdot i aquest sagrament en què Crist es fa realment present enmig de la seva Església.

Animo tots els seminaristes a rellegir aquests textos durant l'estiu, atès que de la ploma de sant Joan Pau II n'han brollat grans riqueses del sacerdoci que ens ha anat mostrant amb la seva vida lliurada a Crist. També aconsello aquestes lectures a tots aquells qui creieu que Déu us crida per a aquest camí. Trobareu en aquest Papa un testimoni d'humanitat i autenticitat fora del comú. Que la seva vida pugui ser un reclam per tal que us ajudi a veure si la vostra també és cridada a reflectir el rostre de Crist, Bon Pastor.

Mn. Miquel Ramón
FORMADOR

Crònica
marc - juny

MARÇ

El **dia 2** vam tenir una trobada amb els pares dels seminaristes.

El **dia 6** vam participar en l'assaig de l'òpera "Tosca", de Puccini, al Gran Teatre del Liceu.

Els **dies 7 i 8**, els seminaristes de Sant Josep Oriol tingueren un curset de teatre per a millorar l'expressió verbal i no verbal.

El **dia 16**, dins de la celebració del dia del Seminari, vam participar a l'Eucaristia que tingué lloc a la Sagrada Família, presidida pel Cardenal Baldiseri.

El **dia 19**, solemnitat de Sant Josep, vam tenir al matí el Dia de les Facultats. A la tarda vam disputar el tradicional torneig de futbol entre els Seminaris de Barcelona, Interdiocesà i Terrassa. Després celebràrem l'Eucaristia al Seminari de Terrassa on hi compartirem el sopar.

El **dia 22**, en Santi Cuquerella i en Patrick Stref foren ordenats diaques pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach a la capella del Seminari.

El **dia 23**, Mn. Sandor Benarik fou ordenat prevere i en Sergi Sicília diaca pel Sr. Bisbe Agustí Cortés a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

El **dia 28** vam tenir una visita guiada al recinte modernista de l'Hospital de Sant Pau.

El **dia 29** tinguérem un recés a Pallejà, predicat pel Sr. Bisbe Sebastià Taltavull.

El **dia 31**, Mn. Sandor Benarik va presidir per primer cop l'Eucaristía al Seminari.

Amb el Bisbe Munilla, camí de Roma

ABRIL

El **dia 2** es presentà a la Facultat de Teologia de Catalunya el llibre "Creure", del Sr. Bisbe Agustí Cortés.

El **dia 3** tinguérem la celebració comunitària de la penitència amb absolució individual.

Abans de començar el recés a Pallejà

Solemnitat de Sant Josep al Seminari de Terrassa

El **dia 15** tingué lloc la missa crismal a la Catedral de Barcelona i posteriorment un dinar de germanor dels preveres al Seminari Conciliar.

El **dia 16** tingué lloc la missa crismal a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat amb un dinar de germanor dels preveres a la casa de l'Església.

Del **dia 17 al 20**, els seminaristes de Sant Josep Oriol celebraren la Setmana Santa participant als oficis de la Catedral de Barcelona. Els de la comunitat de Sant Josep de la Muntanya els celebraren a les seves respectives parròquies.

El **dia 27** alguns seminaristes anaren a Roma per participar en la canonització dels Papes Joan Pau II i Joan XXIII.

MAIG

El **dia 1** tingué lloc una trobada de Seminaristes Menors de Catalunya a Tarragona.

El **dia 4** se celebrà a la Sagrada Família la missa d'acció de gràcies per la canonització de Sant Joan Pau II i Sant Joan XXIII.

El **dia 10** tingué lloc al seminari la trobada d'escolans de Barcelona. També tingué lloc la trobada d'escolans de Sant Feliu de Llobregat a Vilafranca del Penedès.

El **dia 11** es va celebrar la Jornada Mundial de Pregària per les vocacions.

Amb els pares del Iurii després de l'ordenació sots-diaconal

El **dia 16** celebràrem l'ordenació sub-diaconal del Iurii Stasiuk a la Parròquia de Sant josep, Santa Mònica i Sant Josafat.

El **dia 17** celebràrem l'ordenació diaconal del Iurii Stasiuk a la Parròquia de Santa Mònica.

El **dia 24** tinguérem un recés a Caldes de Montbui, predicat per Mn. Joan Rodríguez.

Els **dies 30 i 31** tingué lloc al Seminari una trobada amb els candidats que han demanat entrar-hi al proper curs.

JUNY

El **dia 2** van ser instituïts de lectors Ministeris en Pep Roca, Pere Alavedra, Alberto Moreno-Palancas i Jordi Salvany. Va ser instituït acòlit en Melcior Trèmols.

El **dia 4** celebràrem l'Eucaristia de final de curs de les Facultats de Teologia i Filosofia.

El **dia 7** participàrem a l'Aplec de l'Esperit a Banyoles.

El **dia 17** tinguérem la celebració de final de curs del Seminari.

El **dia 20** va acabar el curs.

El **dia 21** tinguérem la trobada final del Seminari Menor Intern i el Seminari Menor en família.

El **dia 22** celebràrem la Solemnitat de Corpus Christi (Eucaristía i processó) a les Catedrals de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

Els **dies 26-30** participàrem en el pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

El **dia 27** vam participar en la Jornada per la santificació dels preveres al Seminari amb motiu de la festa del Sagrat Cor.

Agenda

JULIOL

Dies 2-5: Convivències d'escolans a Begues.

Dies 13-17: Trobada de seminaristes menors de Batxillerat a Burgos.

AGOST

Dies 25-29: Exercicis d'Etapa Pastoral a Caldes de Montbui.

Dia 28: Ordenació presbiteral de Mn. Iurii Stasiuk a Zarvanitya (Ucraïna).

SETEMBRE

Dies 8-10: Trobada d'inici de curs del Seminari.

Dia 15: Inici del curs a les Facultats i al Seminari.

Admissió als ordes

El 26 de febrer d'aquest any, a la capella el Seminari, va tenir lloc l'admissió als ordes sagrats de tres seminaristes: en Marc Labori, en Patrick Streff i jo mateix, Albert Sols. Alguns amics m'han preguntat què significa aquest pas. Doncs bé, els ordes sagrats als quals ens referim són el diaconat i el presbiterat, que, si Déu vol, rebrem amb posterioritat algun dia. Els aspirants vam manifestar públicament la voluntat d'oferir-nos a Déu i a l'Església per exercir l'orde sagrat. L'Església, per la seva banda, en rebre aquest oferiment, elegeix i crida l'aspirant perquè es prepari a rebre en un futur no gaire llunyà l'orde sagrat. Es tracta, en definitiva, d'un pas important en el camí cap al sacerdoci.

Els nous admesos amb el Sr. Rector del Seminari i amb el Sr. Cardenal

La cerimònia va ser presidida pel Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach. També concelebraven el rector i els formadors del seminari, així com altres preveres amics dels tres seminaristes esmentats. En l'homilia, el Cardenal va tenir paraules d'agraïment a les famílies dels seminaristes, ja que elles constitueixen un pilar molt important en llur formació i acompanyament. Al final de l'Eucaristia, en Marc Labori, tot parlant també en nom dels altres dos seminaristes admesos als ordes, va dirigir unes paraules d'agraïment molt entranyables.

Tot just després de la Missa, hom va convidar tots els presents a un refrigeri al menjador del Seminari. Vull agrair en nom del Patrick i del Marc la presència de tots els qui vau assistir-hi, així com la pregària dels qui no vau poder anar-hi, però que de cor hi éreu.

Moment de la benedicció dels candidats

Us demanem finalment que no defalliu en la vostra pregària, tenint en compte que mai en serem prou dignes d'aquesta vocació. Sovint, sobretot al principi, es veu la vocació sacerdotal com una mena de "càrrega", perquè potser fixem els ulls en allò a què renunciem però quan t'adones del què guanyes, del bé que pots fer apropant les persones al Senyor, de la intimitat que pots assolir amb Déu mitjançant aquest camí... llavors només et surten paraules d'agraïment a Déu per haver-te cridat a la vocació sacerdotal.

Ens posem completament en les mans de Déu, mitjançant la intercessió de la nostra mare Santa Maria, perquè ens faci ser realment conscients del que Ell ens demana i perquè res no ens desviï del Nord de la nostra existència.

Albert Sols Lladó
5è Teologia

Dia de les famílies

Com ja se celebra fa anys, el passat diumenge 2 de març, seminaristes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i familiars vam celebrar fraternalment el ja conegut “Dia de les famílies”.

Ens hi vam donar cita a les 11 del matí per a començar el dia amb una visita guiada per l'edifici. Un petit grup de famílies, la majoria d'alumnes de primer any, hi va participar d'aquesta recorrent les parts més significatives de la casa i aquelles on hi transcorre la nostra vida quotidiana. Vam partir, com cada dilluns, des del vestíbul. La nostra primera parada va ser l'Aula Magna, que, presidida per una Mare de Déu gòtica, és gairebé diàriament testimoni de diferents actes de la nostra diòcesi. Vam continuar per la classe d'introductori, on nosaltres, els de primer any, sofrim cada matí 4 hores d'interminables classes (mentida! en realitat ens encanten!). I, d'allí, a la Biblioteca Episcopal. Vàrem seguir pel Museu Geològic fins a la nostra residència, és clar, passant abans per la nostra estimada terrassa. Aquí els nostres pares van aprofitar per inspeccionar les nostres habitacions, a veure què tal estaven d'ordre i neteja. Tots van quedar molt contents, ja que no sabien que ens vam afanyar a endreçar-ho tot per a l'ocasió... La visita va finalitzar amb un petit recorregut pel Seminari Menor.

Després, vam tenir la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mn. Josep Maria Turull, rector del Seminari, i concelebrada pels formadors de les dues residències. Hi vam tenir tots molt present Mn. Joan Rodríguez, nou director espiritual de la casa, que es trobava convalescent. En la celebració es va respirar un gran ambient de festa i fraternitat.

I, per a acabar la trobada, l'esperat dinar! Les mestresses de la casa, la Maite i la Filo, ens van preparar un menjar per a llepar-se'n els dits. Així que, junts, mentre gaudíem de tan deliciosos plats, seminaristes i familiars vam compartir anècdotes, riures i impressions del nou curs. Va ser sens dubte una gran oportunitat de conèixer-nos tots millor, sobretot per als pares, que van poder compartir experiències sobre el fet de tenir un fill al Seminari. Vam finalitzar la celebració amb un brindis del rector, en el qual va dirigir unes paraules d'agraïment a totes les famílies per la seva generositat i comprensió a l'hora de deixar-nos continuar i donar-nos suport en el nostre camí cap al sacerdoci.

¡Agraïm l'assistència i participació de tots i esperem retrobar-nos de nou el proper curs!

Una de les taules de la trobada

Un brindis!

Diego Pino
Propedèutic

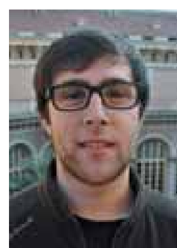
Dia de les Facultats

Sota el títol "Els reptes de l'Església en el proper Sínode de la Família", es va celebrar, al Seminari Conciliar de Barcelona, el Dia de les Facultats. La jornada es va dur a terme el passat dimecres 19 de març, solemnitat de sant Josep, i estava dedicada al proper Sínode de la Família. Aquest acte, organitzat conjuntament per la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), es va dividir en dues parts: primer es va presentar, mitjançant vídeos, una retrospectiva de la concepció social de la família des dels anys '60 fins a l'actualitat, contrarestant-la amb la concepció de la família que té l'Església; la segona part va consistir en una taula rodona en la qual es va obrir debat a partir del que es plantejava en els audiovisuals, així com preguntes elaborades prèviament pels alumnes de les facultats. El Dr. Armand Puig, degà de la FTC, va inaugurar la jornada amb una salutació inicial i una pregària. L'acte va continuar amb la projecció de petits talls de vídeo, que mostraven els canvis que ha anat patint la família: la idíl·lica imatge del model de família tradicional dels anys '60; la legalització del divorci i la instauració del divorci exprés; la unió de parelles homosexuals i "fills" de parelles del mateix sexe o monoparentals; no hi va faltar un toc d'humor amb la visualització dels estrambòtics llaços familiars que presenta la sèrie nord-americana "Modern Family"; i es va finalitzar amb un enginyós vídeo sobre el valor de l'amor i el compromís de la parella i, un altre, sobre les virtuts de la família cristiana. Entre els talls de vídeo es llegien textos on es veia reflectida la concepció de família que té l'Església. La taula rodona, que va constituir la segona part de l'acte, va ser presidida pel vicedegà de la FTC, el Dr. Joan Planellas i l'acompanyaven el professor de la Facultat de Filosofia Dr. J.M. Porcell, l'alumne de tercer de filosofia Enric Catalan, el professor de la FTC, Dr. Domènec Valls, i l'alumne de tercer de teologia Carles Milà. Aquests van ser els encarregats de dinamitzar el debat, a partir de les preguntes formulades pels alumnes, al qual es van afegir altres membres assistents. Es va començar parlant de la justificació del proper Sínode de la Família i es va anar aprofundint en els diferents reptes que es plantegen al sínode: els divorciats tornats a casar, les unions de parelles homosexuals, la pastoral que s'ha de dur a terme amb els fills de parelles homosexuals o monoparentals. El dia de les facultats va finalitzar amb un refrigeri al claustre de la facultat, en el qual es van poder compartir les impressions i opinions que la jornada va suscitar.

Els ponents de la jornada

"Sagrada Família de Natzaret,
que el proper Sínode dels Bisbes
pugui despertar en tots
la consciència del caràcter sagrat i
inviolable de la família,
de la seva bellesa en el pla de Déu.
Jesús, Maria i Josep,
sentiu, escolteu la nostra pregària. Amén."

(Fragment de l'oració de la Sagrada Família del papa Francesc)

Xavier Montané
Propedèutic

Solemnitat de Sant Josep

Patró del Seminari

Una vegada més, el Seminari Conciliar de Barcelona es va proclamar campió del torneig de futbol que cada any s'organitza pel dia de Sant Josep, patró dels seminaristes, que enguany va organitzar el Seminari de Terrassa. A més a més, cal remarcar que la final del torneig va ser entre els dos equips que representaven el nostre Seminari, ja que cada cop som més els que hi practiquem aquest esport. A part de la qualitat dels nostres equips, cal agrair molt el paper de la Filo i la Maite, les nostres estimades cuineres, que van posar el seu granet de sorra preparant-nos una caixa amb begudes, xocolata i fruita perquè no ens faltessin forces durant les més de tres hores que vam estar jugant.

Tot i la victòria del nostre Seminari, cal dir que no vam començar amb massa bon peu perquè just quan vam arribar al camp ens vam adonar que ens havíem deixat tot el nostre equipament a Barcelona. Gràcies a l'efectivitat del nostre rector Mn. Turull, l'equipament va arribar a l'hora i vam poder jugar sense més problemes. Aquest ha estat uns dels campionats més emocionats, divertits i sorprenents que recordo. Per una banda vam viure victòries totalment inesperades i sorprenents, gols gairebé impossibles de repetir, jugades estrambòtiques i, és clar, alguna o altra falta una mica al límit del reglament. Tot això va estar impregnat d'un ambient competitiu però alhora sa i amical. Tot i que el jugador revelació del torneig va ser Mn. Albert Fortuny, formador del Seminari Menor de Tarragona, que va ser capaç de fer aixecar dels seients el poc públic que teníem gràcies a un gol increïble, finalment el qui es va endur el premi al màxim golejador va ser el nostre diaca recentment ordenat, Mn. Santi Cuquerella, que va tenir un d'aquells dies que cada pilota que xutava a porteria acabava en gol. El tercer lloc del torneig va ser per al Seminari Interdiocesà, que va ser l'equip que va donar més espectacle, tant a dins com a fora del camp. El Seminari de Terrassa, tot i quedar en el quart lloc, va ser l'únic equip que va fer jugar alguns dels seus seminaristes menors.

Sopar de Sant Josep després del torneig

Un cop acabat el torneig vam anar a la capella del Seminari de Terrassa on vam participar de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe de Terrassa Mons. Josep Àngel Saiz.

En acabar vam passar al menjador on vam gaudir d'un molt bon sopar i on es va poder veure el bon ambient que hi ha entre els seminaristes de Catalunya. Havent sopat va tenir lloc el moment més esperat de la nit, l'entrega de premis. El premi més ovacionat va ser el del nostre màxim golejador, Mn. Santi Cuquerella, que amb 6 gols en quatre partits va superar qualsevol altre golejador. Un cop acabada l'entrega de premis i cansats d'un dia amb tanta activitat, vam anar cap al Seminari, esperant que l'any que ve puguem revalidar el títol de campions.

Els dos equips del Seminari de Barcelona

Carles Ballbé
5è de Teologia

Ordenacions diaconals a Barcelona

Ordenació Diaconal d'en Santi Cuquerella i en Patrick Stref

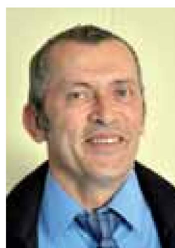
1 Prèvia
Un aquest matí assolellat del mes de febrer, ens trobem en Santiago Cuquerella i jo al palau episcopal de Barcelona. En sospitem el «perquè» però no sabem «quan» serà, ni «on» serà.
Després d'una reunió individual, afectuosa i fraternal, amb el cardenal Martinez Sistach, en què ens ha comunicat la nostra propera ordenació diaconal, ens trobem per a repartir-nos-en les tasques. N'informem immediatament el nostre rector del seminari, els de les nostres parròquies respectives i els nostres pares; comença un mes de bogeria, una carrera contra rellotge.
Hi ha mil detalls a preparar: invitacions, cartell, cerimònia, roba... i moltes comunicacions; a la família, als amics, a la parròquia i a totes aquestes congregacions religioses que ens han acompanyat al llarg de tots aquests anys de preparació. Som conscients que, sense el suport i les pregàries de tots aquests fidels de Crist, no hauríem pogut arribar fins aquí per la nostra única força.
Feliçment, enmig d'aquesta tempesta, tenim un espai, un moment de pau, els dies de recés que passem al monestir de Poblet que ens permeten un enfortiment espiritual intens i necessari. Contemplant l'immens retaule de la basílica de Poblet, m'he fet conscient de l'heretatge de més de 20 segles de l'Església catòlica que ha afaiçonat la cultura, l'espiritualitat i la vida d'Europa. Em sento com un petit gra de sorra, com petita pedra viva d'un temple immens coronat per la pedra que va ser rebutjada pels constructors (Sl 118 22-23).
En aquest moment allà, penso en el discurs del sant Pare en el moment de l'audiència del 26 de juny del 2013 a Roma, basat en la carta de sant Pau (Ef 2, 20-22).
"... perquè ningú no és inútil en l'Església, itots som necessaris per a construir aquest Temple!".

Prostració dels candidats

a la qual havia acompanyat els nens de l'escolania de la Sagrada Família.
Em sento alhora petit de cara a la immensitat de l'Església, dels seus Pares, dels seus sants i gran per haver estat cridat i content d'haver sabut respondre sí a aquesta crida.

Moment de la promesa

2 L'ordenació
Arriba aquest dia, el més important de la nostra vida, el 22 març del 2014, dia de la nostra ordenació diaconal després d'haver respost 10.000 vegades a la mateixa pregunta de tothom «Et sents ansiós?». Tots aquests elements que havíem preparat amb molta atenció s'encadenen com per art de màgia, els somriures i gestos d'amistat dels companys seminaristes ens ajuden a trobar la tranquil·litat. Ens cal concentrar-nos alhora en el bon desenvolupament d'aquesta cerimònia i participar-hi també, a més, activament, viure profundament l'espiritualitat d'aquest sagrament.
En el moment de la prostració i mentre s'entonava la lletania dels sants, sento una pau interior que m'envaeix. Com un alè que em suggereix «serè al teu costat si continues sent digne de les promeses del teu bateig i de la teva confirmació».
No havia imaginat totes les manifestacions de simpatia, d'amistat i d'amor fraternal que es reben, de vegades anònimament, d'aquest poble escollit en marxa.
I nosaltres, tant Mossèn Santi com jo mateix, desitgem aprofitar aquest article per a donar moltes gràcies a tots els qui ens han permès ser el que som ara, servidors de Crist i de l'Església.

Patrick Stref
Etapa Pastoral

Ordenacions a Sant Feliu de Llobregat

Un prevere i dos diaques

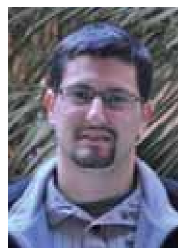
Diumenge, 23 de març, va ser un dia gran i joiós per a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb l'ordenació de tres nous ministres, un prevere i dos diaques, a la catedral de Sant Llorenç.
El Sr. bisbe Agustí Cortés va ordenar, com a prevere, Sándor Benarik, de la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts; Sergi Sicília, seminarista que, actualment, col·labora a la parròquia de la catedral de Sant Llorenç, com a diaca; i Pere Pujol, casat, de la parròquia de Santa Maria de Piera, com a diaca permanent.
La celebració va tenir lloc a les 19h. i hi van participar preveres, diaques, seminaristes de Barcelona i Sant Feliu i nombrosos fidels de la diòcesi, especialment de les comunitats parroquials respectives d'on són els tres ordenats i els seus respectius familiars i amics. Tot plegat, amb aquesta gran assistència, s'hi respirava un aire festiu i participatiu ja que el temple es va omplir de gom a gom. La celebració s'enquadrava en el marc del Dia del Seminari, al voltant de la festivitat de Sant Josep.
Cal dir que la celebració va ser molt solemne i joiosa, revestida d'una emoció que es respirava en l'ambient. Tots plegats podíem percebre aquella alegria envers el ministeri que a aquests nous candidats els era confiat.

La processó d'entrada va ser majestuosa i va omplir tot el passadís central del temple acompanyada per un cant solemne del temps de quaresma. Fins després de l'homilia, tot es va anar desenvolupant com una celebració eucarística dominical. Un cop acabada l'homilia, va començar la cerimònia d'ordenació: primer, es van ordenar els diaques i, posteriorment, el qui havia de ser ordenat prevere. Es va haver d'organitzar bé la part litúrgica de l'ordenació, ja que era poc freqüent que s'hi realitzessin tres ordenacions diverses com en aquest cas.

Imposició de mans a Mn. Sándor Benarik

Els ordenats amb el Sr. Bisbe

A la segona part, l'eucarística, els ordenands ja van poder participar, joiosament, del ministeri que els era confiat: el prevere com concelebrant i els diaques com ajudants a l'altar. En acabar la celebració, tots els assistents van poder felicitar, personalment, els nous ministres ordenats, amb un petit refrigeri que va tenir lloc molt a prop de la catedral mateixa.
Donem-ne gràcies a Déu i continuem pregant per ells!

Jordi Mondragón
2n de Filosofia

Recés a Pallejà

Comunitat vs comoditat

Recés a Pallejà predicat pel Sr. Bisbe Sebastià Taltavull

El passat 29 de març, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat vam poder gaudir del recés mensual a la residència Mare del Diví Pastor, situada a la població de Pallejà (Baix Llobregat). En aquesta ocasió, va ser predicat pel Sr. bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull.

Abans d'iniciar el recés, el Sr. bisbe es va disposar a saludar-nos tots, d'un en un, com si es tractés de l'exèrcit, i la veritat és que tal actuació no ha de semblar-nos estranya ni fora de lloc, ja que en aquell moment i en aquella sala s'hi trobava "l'exèrcit de Crist", ansiós i disposat a ser exhortat i dirigit per un dels seus capitans generals.

Les meditacions van tenir, com eix central, la primera lectura i l'Evangeli del quart diumenge de quaresma, sempre acompanyades per l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* del papa Francesc. Tenint en compte que la lectura estava basada en la unció, se'ns va proposar plantejar-nos com ens sentíem cridats i com estava sent la nostra preparació per a aquell dia, en el qual, si Déu ho ha disposat, ens trobarem en la mateixa situació que el jove pastor de Betlem de Judà.

Aquesta preparació, segons Mons. Taltavull, ha de conduir-nos a ser "tot terrenys", és a dir: oberts a qualsevol àmbit de la pastoral. Per això, vam ser exhortats a fer rendir al màxim les nostres capacitats i a mentalitzar-nos de la summa importància de la nostra disponibilitat, no sols en el futur, sinó ja ara en les nostres diverses ocupacions. De no ser així, podria ser un signe, clar i evident, de falta de vocació.

D'aquí, la seva insistència que reflexionéssim si "som nosaltres, els qui passem pel Seminari, o si és el Seminari, que passa per nosaltres". Per això, ens va proposar de pensar en els elements nous que havíem integrat en el nostre procés vocacional. Va quedar clar que la diferència de *passar a ser passat* no és anecdòtica, sinó que és, realment, substancial. Dit això, va subratllar el "sentit de presbiteri", remarcant les significatives repercussions que els actes dels clergues hi tenen, en aquest sentit, dignificant-lo o corrompent-lo.

En un moment del recés

A més, va fer al·lusió a la diferència entre pobresa i misèria, l'última de les quals és causa de tant de sofriment en l'home i l'Església; i va oferir l'Evangeli com l'únic antídot real per a tals mals. No obstant això, per a la seva vivència, ha de trobar comunitats; per això, ens va animar a "no deixar que ens robin la comunitat", i a abandonar sempre la comoditat a favor de les nostres comunitats, cosa que implicarà "buscar sempre la glòria de Déu i no la nostra".

Va acabar convidant-nos a ser membres d'una Església missionera i acollidora que vagi a buscar el poble per a mostrar-li un altre camí possible i fer-ho sempre amb disponibilitat total. Va ser així, com Mons. Taltavull va manifestar que el sacerdot no té ni ha de tenir vida privada: altrament, no tindria sentit l'entrega generosa a la qual Déu ens crida.

Javier Ojeda
1r de Filosofia

Visita al recinte modernista

de la Santa Creu i Sant Pau

La tarda del 28 de març, vam poder gaudir d'una visita guiada al recinte modernista de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, reobert al públic després de quatre anys de restauració. L'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau és obra de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner i és el recinte modernista més gran d'Europa.
El recinte modernista de Domènech i Montaner alberga l'Hospital de la Santa Creu, fundat a l'any 1401. Les condicions de precarietat i l'augment de la demografia a Barcelona feien necessari un edifici que garantís el bon desenvolupament de la medicina. Aquest es va poder realitzar gràcies a Pau Gil i Serra, un banquer i comerciant català que vivia a París des de la seva joventut. En morir Pau Gil, solter i sense fills, va disposar, al seu testament, que es liquidés la banca i que la meitat dels seus béns anessin destinats a la construcció d'un hospital a Barcelona. Aquest hospital havia de ser un referent en el camp de la medicina i en l'atenció als malalts, per la salut espiritual dels quals també s'havia de preocupar. Com detall personal, va demanar que l'hospital portés el nom de sant Pau. Com que aquestes noves instal·lacions necessitaven una gestió i, per una altra banda, l'Hospital de la Santa Creu necessitava un nou emplaçament, va néixer l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

Vista del conjunt modernista

La nostra visita va començar a les antigues dependències de la Molt Il·lustre Administració, a on vam podem veure documents que han marcat la seva existència, com la butlla fundacional del 3 de setembre del 1401 del papa Benet XIII d'Avinyó. Seguidament, vam poder veure la sala noble on es reunia la Molt Il·lustre Administració de l'hospital per a prendre'n les principals decisions de gestió. En aquesta sala, podem veure sintetitzats els principals trets del Modernisme arquitectònic de Domènech i Montaner: la proliferació de la vegetació en l'ornamentació escultòrica, el cromatisme de la ceràmica, la sobrietat del maó, o la combinació de la volta catalana i estructures de ferro. Posteriorment, vam baixar a les galeries subterrànies, on vam poder veure l'arxiu de l'hospital. Per l'interès de crear un edifici que garantís bones condicions sanitàries, Domènech i Montaner va dissenyar l'edifici creant pavellons aïllats que es comuniquessin a través de galeries subterrànies, element totalment innovador en l'arquitectura. A continuació vam anar dintre el recinte per a veure-hi els diferents pavellons que componen l'hospital, alguns dels quals són obra de Domènech i Montaner, i, d'altres, d'un estil modernista més moderat, obra del seu fill Pere Domènech i Roure. En concret, vam poder visitar el pavelló de Sant Rafael, en l'actualitat encara en procés de restauració.
Edificis com l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau ens recorden la influència de l'arquitectura en la morfologia de la ciutat o, fins i tot, en l'evolució social de la població. En el cas de Barcelona, podem afirmar, sense cap dubte, que el Modernisme va esdevenir l'eina constructora de l'urbanisme de la ciutat.

Un moment de l'explicació

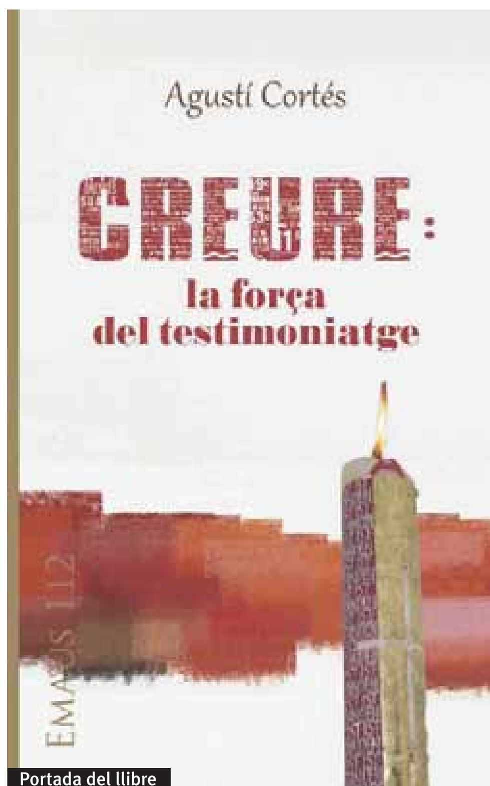
Ángel Acedo García
PROPEDÈUTIC

“Creure”

Presentació del llibre “Creure” del Sr. Bisbe Agustí Cortés

El bisbe Agustí Cortés va venir a presentar el seu llibre *Creure: la força del testimoniatge*, el dia 2 de maig, durant la quarta hora dels dimecres a la Facultat de Teologia. La veritat és que, després de la presentació, no vaig poder evitar de llançar-me a llegir el llibre. En la seva presentació el Sr. bisbe va dir literalment que aquest llibre volia ser una “*aportació, encara que petita, per a una fenomenologia de la conversió*”. Voldria mantenir-me fidel a aquest enfocament.

El llibre és una recopilació dels escrits que el bisbe Agustí ha anat publicant setmanalment en el *Full Dominical* durant *l'any de la fe*. D'aquí la seva estructura i estil: el llibre està format per un conjunt de petites històries de conversió durant tota la història del cristianisme; també diu molt del seu origen l'estil senzill que hi impera, proper als feligresos. Tot això ho fa sense deixar la profunditat intel·lectual i espiritual amb la qual assimila cadascuna de les històries. Això és el que és característic, no només del llibre, sinó de totes les seves paraules: totes les seves visites al seminari són una obertura per a nosaltres a aquesta profunditat; encara més, els seminaristes de la seva diòcesi confessen que ni en els moments més íntims abandona aquesta mirada.

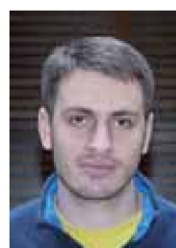

Portada del llibre

És des d'aquesta mirada que voldria realitzar aquesta ressenya: si bé la conversió es va tractar des del punt objectiu en la presentació, assenyalant les seves constants *fenomenològiques* (ja que ho realitzava en una facultat de teologia), aquí, es tractaria de captar la mirada del bisbe en aquests relats. La raó n'és molt senzilla: si no m'equivoco, aquests relats són només una *petita aportació* a la fenomenologia de la conversió des del punt de vista objectiu, per l'àmbit no acadèmic en què han estat realitzats; però, alhora, aconsegueix ser una *gran aportació* a la fenomenologia de la conversió en el sentit personal: precisament les constants antropològiques de la conversió que travessen certament el llibre, dibuixen la seva mirada com pastor d'homes. I és precisament aquesta religiositat de la mirada la que aprèn el feligrès sobre la pròpia vida i sobre la dels altres, que no és una altra cosa que la intel·ligència de la fe per a descobrir i valorar l'humà que va portar Crist al món.

Així, en cadascuna de les seves històries, recorre la *humanitat apassionada* de cadascun dels personatges, allà on es *trobin buscant* (esquerres, dretes, ateisme, Islam, cristianisme aburgesat...); i ho fa fins a arribar als *límits* de d'aquests homes, on l'humà es transforma en petició *d'una novetat de vida*. Déu va voler salvar els homes a través de l'humà; amb Crist, va voler apropar-se a cadascun de nosaltres, recorrent amb nosaltres el nostre camí històric. D'aquesta manera, tot allò “veritablement humà” es va fer camí de conversió, camí cap a Déu: “*la fe ens permet afirmar apassionadament la vida humana fins a reconèixer-la com eterna*” (p. 154).

És en aquest sentit que el recorregut del Sr. bisbe de l'humà fins als seus estatges més profunds és una gran aportació a la conversió; i ho és de manera personal, puix que en aquestes pàgines l'autor aconsegueix la pròpia història del lector atent i obert, convidant-lo a aprofundir fins arribar al lloc de si mateix, i alhora més enllà, on es troba Crist palpitant en la nostra carn, convidant-nos a la conversió a la veritat del nostre ésser, que és Déu. “*No hi ha fe veritable fora d'un procés inacabable de conversió*” deia en la presentació; i en aquest camí no estem abandonats, ens acompanya aquest Pastor. Per això, imitant Newman (III), “*brindem pel bisbe, però primer per la consciència. Primer per la consciència i solament després pel bisbe*”.

Carlos Pérez Laporta
1r de Filosofia

Seminari Menor

Experiència del seminari menor en família

El Seminari Menor en família, que hem estrenat enguany, és una modalitat d'acompanyament de les vocacions més joves. Aquests joves viuen habitualment amb la família i un cap de setmana al mes el passen al Seminari.
El divendres comencem la trobada amb un recés a la capella del Seminari (una reflexió i un temps de silenci) i després acabem amb la celebració de l'Eucaristia. A continuació sopem junts i compartim les inquietuds que cadascun porta en el seu cor. Acabat el sopar, tenim un temps lliure i acabem la jornada amb la pregària de Completes. Dissabte iniciem el dia amb la pregària de Laudes i, després de l'esmorzar, comencem l'esport (normalment juguem a futbol). A continuació estudiem junts fins a les 13'30h, que celebrem l'Eucaristia. Havent dinat tenim un temps lliure i, abans de començar la segona sessió d'estudi, resem junts el Rosari. Després de l'estudi ens reunim per a la catequesi vocacional, en la qual es tracta de respondre a les inquietuds que els nois tenen entorn d'un tema concret. Aquest curs hem seguit la lectura de la vida dels sants. Acabada la catequesi, resem Vespres, i a continuació, tenim un espai lúdic (per Nadal vam sortir a visitar els pessebres de la parròquia de Betlem i vam aprofitar per a muntar el pessebre al seminari menor. A les últimes trobades hem vist pel·lícules, que donen lloc a diàleg). Havent sopat tenim un temps lliure i acabem amb el rés de Completes. El diumenge, després de la pregària de Laudes, esmorzem i comença la trobada amb el grup Samuel. En una de les sortides que vam fer amb el grup Samuel vam visitar el Cotolengo i ens hi vam sumar a ajudar en el que les germanes ens demanessin: donar de menjar als malalts, fer companyia als malalts i ajudar a cuina. La peculiaritat d'aquestes trobades és que els nois que vénen al Seminari menor en família tenen moltes inquietuds sobre la vocació al sacerdoci. En aquestes trobades, tractem d'acompanyar aquestes inquietuds per si algun d'ells es planteja d'entrar en el Seminari menor intern. La veritat és que aquesta experiència,

El Seminari Menor en Família a la Parròquia de Sant Vicens, de Sant Vicencs dels Horts

Trobada d'escolans al Seminari

ha despertat en tots la il·lusió d'anar al fons de la necessitat que cadascun té.

Trobada d'Escolans

Aquesta trobada pretén reunir tots els escolans que ajuden a les diferents parròquies de l'arquebisbat de Barcelona, perquè es coneguin entre ells, i donar-los una oportunitat única de conèixer el Seminari, on es formen aquells qui intueixen que el Senyor els crida a ser sacerdots. En la trobada d'enguany l'activitat que es va dur a terme es va centrar al voltant de Sant Tarsici, un noi (jove com ells) que va donar la seva vida per a ajudar els seus germans cristians. A la pàgina web de la diòcesi de Barcelona podeu gaudir d'un vídeo en el qual es mostren les proves de la gimcana que van fer. Una vegada acabada l'activitat, la diversió es va convertir en reflexió i pregària per a tots els nens, els quals es van reunir a la capella per a celebrar junts l'Eucaristia. La jornada va finalitzar amb un menjar fratern amb els seminaristes, els escolans i alguns sacerdots que van ser a la trobada. D'aquesta trobada ens agradaria ressaltar-ne com els escolans van poder passar un dia de diversió entorn de l'exemple de sant Tarsici. Ho ressaltem ja que, en aquest curs, al Seminari menor, hem seguit l'exemple dels diferents sants (sobretot els més joves) que ens han mostrat que la santedat és una crida per a tothom. Hem pogut descobrir, a través de l'exemple dels sants, que la crida del Senyor omple totalment la vida, que l'abraça íntegrament. Agraïm la col·laboració dels seminaristes majors, que han fet possible que aquesta trobada hagi sortit molt bé. Ja que, justament, tots es "van veure contents", reflex de la vida dels sants.

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Setmana Santa a la Catedral

al Santuari de Santa Maria del Miracle febrer

Per a una crònica periodística bastaria d'explicar la peculiaritat de cadascun dels oficis, el gran treball del cor, etc. No obstant això, a diferència d'un periodista que vulgui *cobrir la notícia*, per a nosaltres la litúrgia del tridu ha estat tota la realitat que hem viscut i no només perquè la seva preparació i realització han ocupat tot el nostre temps (aquest punt de partida faria del tridu també una ocupació, més allunyada, si sembla, del que pretenc explicar).

Però, és la litúrgia una *ocupació*? No és més aviat una *desocupació*, ja que no s'hi produeix res útil i els seus temps són independents dels horaris laborals o comercials?. Però, si no s'està treballant, comprant, o ni tan sols estudiant, què és el que s'hi fa? ¿És un temps d'oci? Ja Rahner o Ratzinger, entre d'altres, van comparar la litúrgia amb el joc (*otium*). No obstant això, em proposo aquí seguir el rastre de la nostra experiència en un altre sentit.

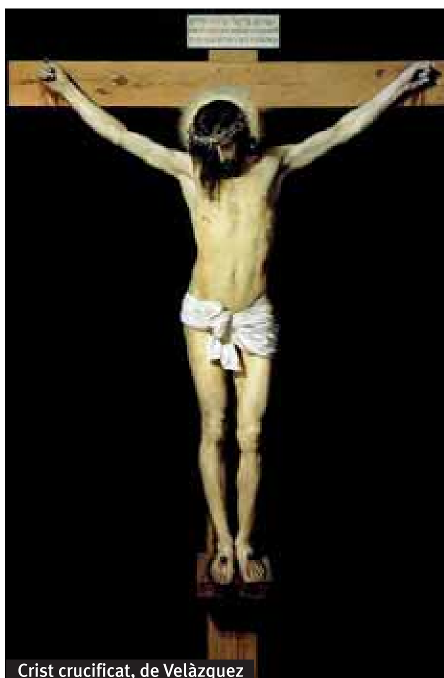

Magdalena, de Fra Angelico

Descens als inferns, de Rupnik

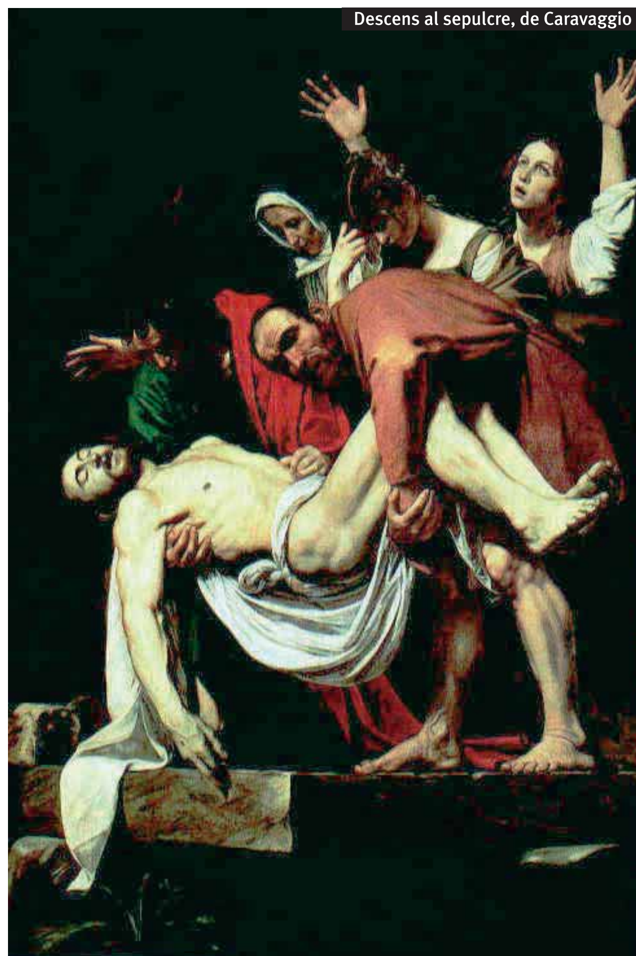
Comencem des del més simple i immediat que hem tingut a les nostres mans, hem escoltat i recitat, que han estat els textos litúrgics. Per a dir-ho d'una manera tècnica, els textos han estat la realitat visible encarregada de portar-nos a aquesta realitat que ara busquem. Per tant, seguim alguns dels seus traços per apropar-nos-hi; doncs, precisament, en les lectures del Dijous, Pau ens avisa que Jesús, jus*t, en la nit en què anava a ser lliurat* va celebrar per primera vegada l'eucaristia *pronunciant* unes paraules *d'acció de gràcies* (1Cor 11,23). Llavors com ara, amb la paraula començava la passió; i no obstant això, el Divendres trobem un Crist que gradualment va disminuint les seves paraules: contesta a algunes preguntes de forma escarida, a unes d'altres no hi respon, fins que arriba el sofriment; davant el més indignant emmudeix: *quan l'insultaven no responia insultant; quan el turmentaven, no amenaçava* (1Pe 2,22); fins a arribar a la mort on, com cantem en l'himne de laudes, *el misteri de Déu es fa silenci.*

Les paraules paradoxalment ens han portat al

de Barcelona

Crist crucificat, de Velàzquez

silenci; al silenci d'*Ell, que ni comença ni deixa de parlar* (Sant Agustí, Ciutat de Déu, X,15) perquè *era la Paraula, que estava al principi en Déu i que era Déu i per la qual es van fer totes les coses* (Jn 1,1-3). I, malgrat això, els textos de la litúrgia (*Paraula de Déu*) continuen parlant, conduint-nos a aquest Crist emmudit per la Creu (*Paraula-Déu*). Aquesta confrontació de paraula i silenci és interna a Déu quan Crist clama al Pare pel seu abandó (Mc 15,34). Per això, el Dissabte *hi ha un gran silenci en tota la terra* (Segona lectura de l'Ofici de lectura).

Descens al sepulcre, de Caravaggio

El silenci de Déu *perllonga les seves paraules precedents, [...Déu] parla en el misteri del seu silenci* (Verbum Domini, 21). Que el silenci sigui paraula perquè hi ressona tota la història de salvació (paraules precedents) ho indica el recorregut que fan les lectures de la vetlla pasqual; però, què és el que revela? *El qui posseeix veritablement la paraula de Jesús, pot sentir també el seu silenci, a fi que sigui perfecte, a fi que actuï pel que diu i sigui conegut pel seu silenci* (Sant Ignasi d'Antioquia, *Epístola als Efesis* 15,2). El qui acull la Paraula sent en el silenci de la Creu l'acció de salvació; això és, torna al Pare, el Deus *absconditus* en el silenci. Ja que, si Crist *és la seva Paraula sortida del silenci* (Sant Ignasi d'Antioquia, *Epístola als Magnesis* 8,2), tot el sentit de la Paraula era tornar al silenci, dirigint-nos al Pare. Així, la nostra realitat d'aquests dies ha estat la de redirigir-nos, mitjançant Crist ressuscitat, per l'Esperit Sant, al Pare.

Últim sopar, de Juan de Juanes

Carlos Pérez Laporta
1r de Filosofia

Canonització

Joan Pau II i Joan XXIII

El dia 27 d'abril, que celebrem la festa de la Mare de Déu de Montserrat, uns quants seminaristes entre els quals m'incloc, vàrem tenir l'oportunitat de participar en directe des de la plaça de Sant Pere del Vaticà a la canonització dels beats Joan XXIII i Joan Pau II.

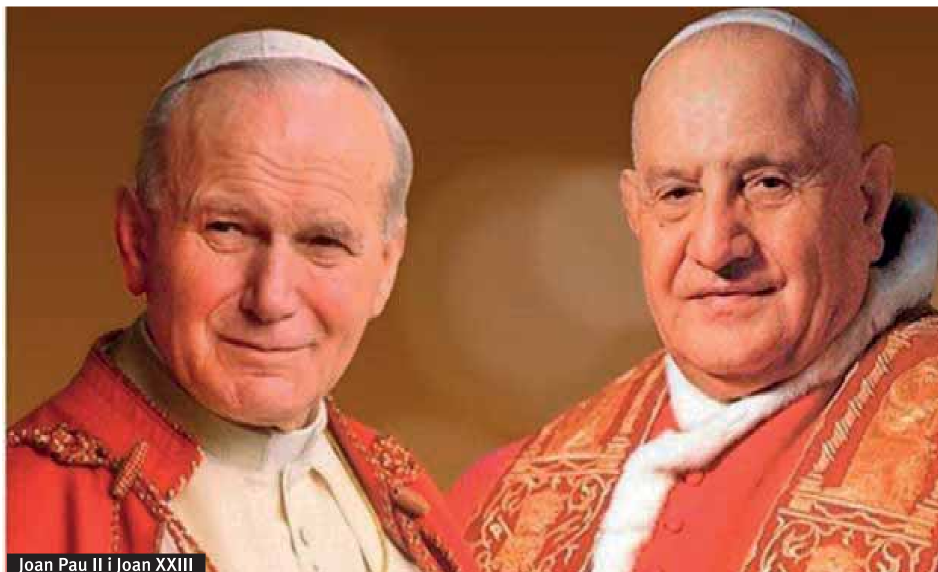
Era un fet inèdit, ja que era la primera vegada que dos papes eren canonitzats alhora, però sobretot era inèdit perquè en la canonització hi participaven dos companys seus, un d'emèrit i un d'altre en funcions. Cal dir que tots els pelegrins que érem presents a la plaça de Sant Pare ens vàrem emocionar de veure la forta abraçada entre els dos papes, Francesc i Benet XVI.

En la cerimònia el sant Pare Francesc ens va dir en l'homilia que *"Sant Joan XXIII i Sant Joan Pau II van tenir el valor de mirar les ferides de Jesús, de tocar les seves mans nafrades i el seu costat traspassat. No es van avergonyir de la carn de Crist, no es van escandalitzar d'Ell, de la seva creu; no es van avergonyir de la carn del germà (cf. Is 58,7), perquè en cada persona que sofria hi veien Jesús. Van ser dos homes valerosos, plens de la parresia de l'Esperit Sant, i van donar testimoniatge davant l'Església i el món de la bondat de Déu, de la seva misericòrdia"*. Per tant Joan XXIII i Joan Pau II van col·laborar amb l'Esperit Sant per a restaurar i actualitzar l'Església, segons la seva fesomia originària, la fesomia que li han donat els sants al llarg dels segles.

Sant Joan XXIII, de profunda pietat, es va distingir per la seva senzillesa i és per això que va demostrar una delicada docilitat a l'Esperit Sant i es va deixar guiar per l'Esperit. I és per aquesta docilitat a l'Esperit que el món va veure en ell una imatge acabada de Jesucrist, el Bon Pastor; ja que era un guia guiat per l'Esperit. En aquest deixar-se guiar per l'Esperit, va entendre que l'Església havia d'obrir-se de bat a bat, per això va convocar el Concili Vaticà II.

Sant Joan Pau II ens va ensenyar que l'home és el camí de l'Església i Crist és el camí de l'home. Ens va guiar pel camí de no tenir por de la veritat, perquè la veritat és la garantia de la llibertat. Aquest ensenyament va ser amb el seu testimoni d'amor apassionat a Jesucrist, fruit de l'oració intensa i contemplativa en la seva vida. El papa Francesc el va definir com el papa de la família, ja que Joan Pau II entenia que l'Església es una gran família i per això ens va regalar les Jornades Mundials de la Joventut, les trobades de la Família...

En la JMJ de l'any 2000 a Tor Vergata Sant Joan Pau II va recordar als joves que han de ser *"sentinelles del matí"* d'aquest món secularitzat, en el qual la gent gira l'esquena a Jesús, que és la veritat i la felicitat, i que hem de ser joves que no tinguin por de transmetre aquesta pau, que es troba dient sí a Crist amb la docilitat de l'Esperit Sant, que tant estimava Joan XXIII. Aquest dos nous sants tenien un amor fidel envers Maria, que els va portar a posar la Mare del Redemptor com a imatge i model de santedat per a tots els cristians i per a l'Església sencera.

Joan Pau II i Joan XXIII

Pere Alavedra Granero
3r Teologia

Ordenacions

Ordenació sotsdiaconal i diaconal en ritu bizantí

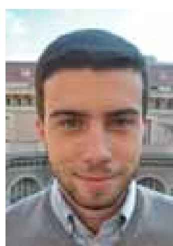
El mes de maig ha estat marcat al Seminari Conciliar de Barcelona, entre d'altres coses, per l'ordenació de sotsdiaca i diaca del Iurii Stasiuk. Aquesta doble celebració va tenir lloc els dies 16 i 17 de maig, respectivament, a la Parròquia ucraïnesa de Sant Josep, Santa Mònica i Sant Josafat, situada a la Rambla de Santa Mònica de Barcelona. El dia 16 van començar les celebracions amb el res de vespres on, durant el transcurs de la celebració, el bisbe Mons. Dionisio Lachovitx va conferir al Iurii Stasiuk el ministeri del sotsdiaconat. El dia següent, el dissabte 17, es va celebrar l'ordenació diaconal emmarcada dins de la Sagrada Litúrgia de Sant Joan Crisòstom. El context era molt característic: la singularitat del ritus bizantí celebrat en llengua ucraïnesa, el cant litúrgic propi del ritus, els característics ornaments litúrgics, l'aroma de l'encens, els tempos de la celebració contribuïen a què els fidels s'endinsessin en el misteri a través d'una litúrgia que té el seu origen en l'època dels pares dels primers segles del cristianisme.

Són molts els moments significatius de la cerimònia, molts d'ells emotius, però hem de destacar tres moments. En primer lloc l'imposició de mans en l'ordenació diaconal; la característica del ritus bizantí consisteix en què l'ordenand s'apropa a l'altar i, agenollat, hi recolza el cap; és aquest el moment en el qual el bisbe li imposa les mans conferint-li el ministeri, simbolitzant d'aquesta manera que el ministeri té el seu origen i el seu fi en l'altar. El segon moment va seguit de la imposició de mans quan el cor canta l'*Àxios* (és digne) com a signe de reconeixement del ministeri i d'agraïment a Déu. Tota la cerimònia litúrgica va estar impregnada del sentit pasqual del temps a través del cant litúrgic que cantava un petit cor. El tercer moment important de la celebració, tot i produir-se al començament, va ser la lectura del document pel qual el Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, cedia a la comunitat ucraïnesa de Barcelona la Parròquia de Santa Mònica, tot un gest d'estimació cap als ucraïnesos de ritus bizantí residents a la ciutat i a l'Arxidiòcesi.

El Iurii, sent revestit de sots-diaca

El moment de la imposició de mans

A la celebració a més de ser-hi presents els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu, van ser-hi també els pares del Iurii vinguts d'Ucraïna per a l'ocasió, amics i alguns preveres de la diòcesis. La celebració, emotiva i solemne, va acabar amb un aperitiu que la comunitat ucraïnesa va oferir en els locals parroquials.

Ángel Acedo García
Propedèutic

Una tarda al Liceu

Tosca, de Puccini

Dijous dia 6 de març, assistírem a l'assaig general de l'òpera *Tosca*, de l'italià Giacomo Puccini (1858-1924), al Gran Teatre del Liceu. Tosca va ser estrenada a Roma al Teatro Costanzi el 14 de gener del 1900, amb un gran èxit. Puccini es basà en el text de *La Tosca* de Victorien Sardou, un text dramàtic estrenat a París l'any 1887. La música és de Puccini mateix i, el *libretto* italià, de dos dramaturgs: Luigi Illica i Giuseppe Giacosa.

El número tres és el més escaient per a aquesta òpera. Tres són els actes a través dels quals es desenvolupa la trama; tres són els actors principals: Floria Tosca (soprano), Mario Cavaradossi (tenor) i el baró Scarpia (barítone); tres són les regles del teatre clàssic: acció, espai i temps. Tota la trama té lloc a la ciutat de Roma durant l'any 1800, quan Napoleó venç els austríacs a la batalla de Marengo, al Piemont. El primer acte es desenvolupa a l'interior de l'església de sant'Andrea della Valle, a Roma. L'excònsol Angelotti entra a l'església després d'haver-se escapat de la presó. El pintor Mario Cavaradossi, enamorat de Floria i correspost per aquest amor, l'ajuda en la seva fugida dels soldats que el busquen. Tosca entra a l'església i sospita que el seu estimat es veu amb una altra dona, possiblement, la comtessa Attaviani, en tant que el bon pintor l'usa com model per a la pintura que està realitzant de la Mare de Déu. Quan Mario ja ha marxat, entra en escena el cap de la policia, Scarpia, que està seguint el rastre del fugitiu. En trobar-s'hi Floria, vol fer-li creure que el seu estimat Mario l'enganya amb la comtessa amb la voluntat que aquesta el porti fins al fugitiu. L'escena acaba amb una gran processó en la qual entonen el *Te Deum*. L'acte segon es desenvolupa a l'habitació del cap Scarpia. En aquesta escena hi serà torturat Mario per a extreure-li informació del lloc on es troba Angelotti. En negar-se a donar la informació, Scarpia hi farà portar Tosca per a veure si ella en sap alguna cosa i, en cas de negar-se a parlar, haurà de sentir com torturen el seu estimat. Tosca acabarà donant la informació requerida pel cap de la policia, Mario serà empresonat i Scarpia morirà a mans de Tosca. El tercer acte es desenvolupa sobre la plataforma del castell Sant'Angelo. Tosca hi arriba per alliberar-ne el seu estimat amb el salconduit que ha aconseguit de Scarpia. Però les ordres que havia donat el cap de policia eren d'executar el pintor. En veure la situació, Tosca saltarà de la plataforma i morirà.

Cartell anunciant l'obra

Durant l'assaig, van aturar, en una ocasió, l'orquestra, perquè el director volia remarcar-ne alguns aspectes als músics. Una anècdota que ens van explicar referent a la primera redacció de Tosca: sembla ser que Scarpia havia de ser un cardenal i no un cap de la policia, però allò no va agradar gens tenint en compte que l'estrena era a Roma i Puccini es va veure obligat a canviar aquest personatge abans de la seva redacció final.

Paris Grau
2n Filosofia

Amics del Seminari ☻

Mn. Joan Rodríguez

Entrevista a Mn. Joan Rodríguez, nou director espiritual del Seminari Conciliar de Barcelona.
Mn. Joan Rodríguez va néixer a Carracedo (Ourense, diòcesi d'Astorga) l'any 1949. Va arribar a Barcelona l'any 1971 i va ser ordenat prevere de l'Arquebisbat de Barcelona l'any 1979. Ha estat vicari de dues parròquies i rector de tres i va ser Formador del Seminari de Barcelona durant el curs 1997-1998.

Per començar, què destacaria de la terra on va créixer?
Carracedo és una aldea molt petita i en destaco la familiaritat, noblesa i proximitat de les persones, l'ambient sa i el contacte amb la naturalesa.

Breument, des que és prevere, quines tasques li ha encomanat l'Església?
Com a sacerdot he tingut 6 canvis, sense demanar-ne cap i sense triar cap lloc on se m'ha encomanat anar, i això em dóna molta tranquil·litat. Després, ho hauré fet millor o pitjor, però dóna molta tranquil·litat i és una experiència molt positiva: m'ha ajudat, m'ha ensenyat. A més, he tingut molta sort d'haver estat en cadascuna de les parròquies que m'han encomanat, no és pas un mèrit sinó un do.

Des d'aquest nou curs se li han encomanat dues tasques ben diferents. ¿S'havia imaginat alguna vegada que li encomanarien la tasca de director espiritual del Seminari?
El nomenament de director espiritual va ser una gran sorpresa per a mi, tant que, quan el Cardenal m'ho va dir, vaig entendre que el que volia era demanar-me consell, pensava que volia que li suggerís noms de possibles candidats.
El temps que fa que sóc al Seminari m'ha aportat molts moments entranyables d'escoltar i d'acompanyar i sóc molt feliç.
L'altra tasca que té encomanada és la direcció de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, residència de preveres grans. Per tant, vostè viu el dia a dia amb persones que comencen el camí vers el sacerdoci i, per altra banda, sacerdots que són a les últimes etapes de la seva vida. Què en treu, de tot això?
Primer de tot, deixar clar que a la residència no es ve a morir sinó a viure-hi els anys que Déu disposi a cadascú a viure!! Hi viuen mossens que han treballat molt i que, tot i ser ara d'edat avançada i tenir limitacions físiques i/o psíquiques, tenen un esperit molt jove, tant que alguns encara treballen! No és un lloc trist, és molt alegre.

Què és el més important a transmetre als seminaristes?
La il·lusió de ser sacerdots i de servir perquè la gràcia de Déu faci via a totes les persones. A part que, s'enamorin de Déu, que també tinguin sempre aquesta il·lusió.

¿Quines dificultats més rellevants troba que es pot trobar un seminarista avui dia i quins en són els remeis?
La dificultat més gran és la cultura secularitzada sense valors perennes, pocs valors eterns. Els seminaristes no són aliens a aquesta cultura. Ho hem de compensar amb una autèntica vida espiritual i amb una presència i tracte profund amb la Mare de Déu, que és especialment Mare dels ministres del seu fill.

Quina és la millor part de la seva tasca?
El millor són principalment dues coses: la celebració de l'Eucaristia i la celebració del sagrament del perdó. Així, ajudo els seminaristes a viure amb alegria la seva vocació i la identificació amb Crist.

¿Què diria a una persona que s'estigui plantejant entregar la seva vida a Déu mitjançant el celibat, tant en la vida religiosa com en la laïcal o en la sacerdotal?
El celibat no és una negació a res, és una opció no és una negativitat sinó una donació generosa que se sosté en la mesura que ens identifiquem i ens il·lusionem pel Senyor.

Per a acabar, voldria demanar als lectors de la revista Portal Obert que estimeu el Seminari com propi, com cosa vostra. També que els religiosos/es i laics estimeu el Seminari i els sacerdots amb pregària i afecte.

Jordi Domènech
Propedèutic

Llibrefòrum

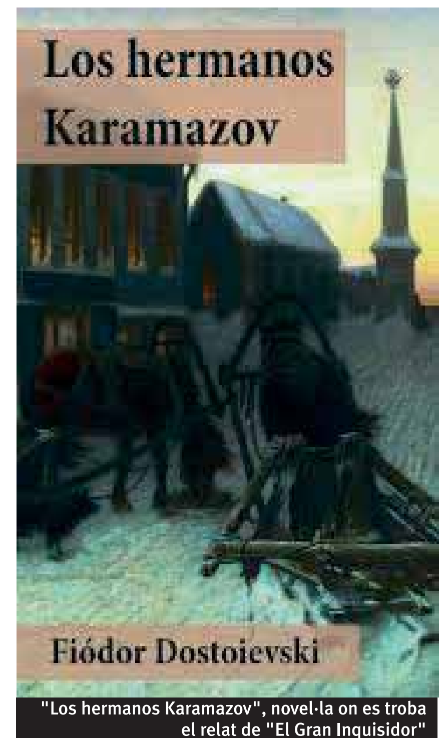
El Gran Inquisidor

Si Crist tornés a venir avui, el tornaríem a crucificar? Per què?

Dostoievski, amb aquest relat, que forma part de la seva gran obra "Els germans Karamàzov", pretén narrar el perquè d'aquesta dura sentència. L'acció es desenvolupa a la ciutat de Sevilla, a l'època de la Inquisició. Precisament és en aquest moment quan Jesús torna al món. Immediatament, el cardenal, conegut com el Gran Inquisidor, mana arrestar Jesús, el fa comparèixer davant seu i li exposa la seva acusació: "Quieres ir por el mundo [...], predicando una libertad que los hombres, en su estupidez y su ignorancia naturales, no pueden comprender; una libertad que los atormenta, pues no hay ni ha habido jamás nada más intolerable para el hombre y la sociedad que ser libres"; "no hay para el hombre deseo más acuciante que el de encontrar a un ser en quien delegar el don de la libertad". L'Inquisidor conclou dient-li: "Así, las consecuencias de tu amarga lucha por la libertad humana fueron la inquietud, la agitación y la desgracia para los hombres."

Per tant, Dostoievski mostra en aquest relat que, mentre que la gran obra de Jesús va ser defensar la llibertat dels homes, el pànic insuportable d'aquests és precisament haver d'acceptar i viure la llibertat. Això no obstant, la raó que l'Inquisidor planteja per a intentar justificar el comportament de l'Església resulta força ridícula: "Esto es lo que hemos hecho. Hemos corregido tu obra, fundándola en el milagro, el misterio y la autoridad. Y los hombres se alegran de verse otra vez conducidos como un rebaño y libres del don abrumador que los atormenta." I és aleshores, quan l'Inquisidor retreu a Jesús que no hagi acceptat la darrera temptació que el dimoni li va fer: "¿Por qué rechazaste este último don? [...] habrías dado a los hombres todo lo que buscan sobre la tierra: un dueño ante el que inclinarse, un guardián de su conciencia."

La conclusió a què es pot arribar és que l'Església, davant d'aquesta manera tan pobra d'entendre la llibertat, s'ha de regir per aquells savis infeliços que coneixen el que està bé i el que està malament, però que també saben que mai no podran assolir aquest bé. D'aquesta manera, els ignorants que desconeixen tot això poden viure tranquils en la seva ignorància mentre obeeixen aquests savis que dirigeixen l'Església. D'aquesta manera, s'observa com aquesta forma d'entendre la llibertat humana impossibilita, no, només aquesta Església, sinó tota l'Església. S'observa com l'Inquisidor només comprèn l'Església com massa d'individus que segueixen infal·liblement Jesucrist o com absolut poder que condueix el poble privant-lo de la seva llibertat. Tanmateix, ¿és aquesta, la vertadera manera d'entendre l'Església? ¿O hi ha la possibilitat que l'Església acompanyi el poble pecador en el seguiment de Jesucrist sense privar-lo de la seva llibertat?

"Los hermanos Karamazov", novel·la on es troba el relat de "El Gran Inquisidor"

El relat acaba de manera inesperada: "De pronto, el Preso se acerca en silencio al nonagenario (Inquisidor) y le da un beso en los labios exangües. Ésta es su respuesta. El viejo se estremece, mueve los labios sin pronunciar palabra. Luego se dirige a la puerta, la abre y dice: "¡Vete y no vuelvas nunca, nunca!" Y lo deja salir a la ciudad en tinieblas. El Preso se marcha." Amb aquest gest, torna a mostrar el misteri que es plantejava al principi: que Jesucrist mai no priva l'home de la llibertat exigint-li una decisió infal·lible, sinó tot al contrari: perdonant sempre fins al punt de morir a la creu, Jesucrist estima cada home salvant-ne la llibertat.

Pep Roca
3r Teologia

Cinefòrum

Un Dios prohibido

El passat divendres 18 d'abril, Divendres Sant, uns quants seminaristes vam veure la pel·lícula "Un Dios prohibido". Aquesta pel·lícula explica la història que envolta el martiri de 51 missioners claretians (9 religiosos i 42 estudiants) a Barbastre durant la persecució religiosa que coincidí amb la guerra civil espanyola.

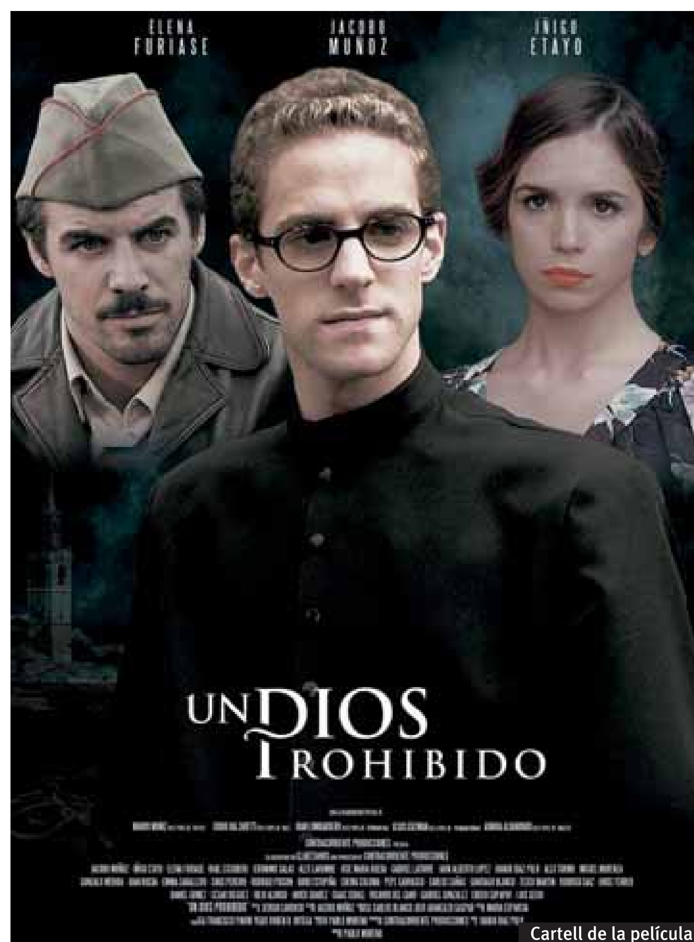
Ens trobem davant d'una narració realitzada amb uns mitjans tècnics modestos i amb actors principalment *amateurs*. Es pot dir que la seva durada (133 minuts) és excessiva i que el ritme de la narració decau en algunes escenes. De tota manera, la pel·lícula aconsegueix transmetre l'emoció d'una tragèdia que, ja des de l'inici, és coneguda: aquells joves alegres i, fins i tot, un xic massa innocents, acabaran morint de forma violenta.

El director de la pel·lícula defuig de tractar la problemàtica política per fixar-se en les persones que intervenen en les morts dels protagonistes, tant en els qui les permeten, en els qui les executen, com en les pròpies víctimes. Aquest enfocament fa que apareguin uns contrastos de gran riquesa: innocència contra prejudici, mansuetud contra imposició, alegria contra ressentiment, etc. Tot això culmina amb el contrast més gran de tots: l'amor i el perdó de qui perd la vida com resposta a l'odi del qui l'arrenca de forma il·legítima.

Aquests contrastos, però, tenen els seus propis matisos: per una banda, s'evita caure en la temptació d'enaltir les víctimes a través d'un retrat simplista dels botxins. Si bé és cert que determinades persones apareixen encegades per l'odi antireligiós, també n'apareixen d'altres que es troben davant d'unes situacions que s'escapen del seu control i que els porten a fer allò que, en altres circumstàncies, no haurien fet. A més, hi intervenen alguns personatges que, tot i tenir uns ideals polítics determinats, s'arrisquen per a capgirar una situació que consideren injusta.

Per altra banda, la descripció dels joves estudiants mira d'allunyar-se d'un heroisme romàntic deformador: Són persones creients, compromeses amb la seva fe, amb ideals d'entrega a una causa missionera, però són conscients que es troben en perill de mort. Davant aquesta realitat, alguns ploren, d'altres es qüestionen si, realment, té alguna mena de sentit perdre la vida en comptes de poder realitzar la seva tasca missionera i d'altres es veuen aclaparats per un destí que sembla que els superi. Al final, però, tots arriben al martiri amb convenciment i alegria, tot esperant el premi de la vida eterna.

Un cop contemplat el paisatge dibuixat per la pel·lícula, s'obren diferents reflexions sobre la feblesa humana, l'amor i el perdó. Aquestes mateixes reflexions entren en diàleg amb la mort de Crist a la creu i posen de relleu la grandesa d'una fe que porta l'amor fins a les darreres conseqüències. És allà, on es troben un sentit i una plenitud que desafien qualsevol lògica humana.

Cartell de la pel·lícula

Vicenç Martí
PROPEDÈUTIC

Convivències d'escolans

del 2 al 5 de juliol de 2014

Casa Josep Manyanet
Begues